

Στην Κερύνεια

Κερύνεια μου πεντάμορφη γιατί είσαι λυπημένη
και περπατάς ξυπόλυτη και καταξεσχισμένη;
Που είναι τα στολίδια σου πούχες στα περασμένα
και τριγυρνάς ολημερίς με μάτια δακρυσμένα.

Βασίλισσα σε ήξερα στα κάστρα σου γλεντούσες
ξένοιαστη με τα κύματα έπαιζες και γελούσες.
Πέσμου Κερύνεια μου γλυκιά ποιός είν' ο καημός σου
γιατί τραντάζει τα βουνά ο αναστεναγμός σου;

“Γυρεύω τα παιδάκια μου που είναι σκορπισμένα
ξένοι μου τα εδιώξανε κι είν' μακριά από μένα.
Ξένοι πατούν το χώμα μου σπαράζετ' η καρδιά μου
γιατί δεν έχω η δυστυχη ουτ' ένα απ' τα παιδιά μου.

Μεσα στους λόγγους τα βουνά κλαίω κι' αναστενάζω
γυρεύω τα παιδάκια μου με σπαραγμό φωνάζω.
Κουράστηκα να περπατώ, κουράστηκα να κλαίω,
κουράστηκα εις το Θεό τον πόνο μου να λεώ.

‘Ημουν βασίλισσα τρανή, τώρα είμαι σκλαβωμένη
διωγμένη απ' τα παλάτια μου και κατακουρσεμένη.”

Μην κλαίς Κερύνεια μου γλυκιά νεραϊδογεννημένη
γλυκοχαράζει η αυγή που θάσαι Λευτερωμένη.
Θαρθούνε τα παιδάκια σου μέσα στην αγκαλιά σου
θα σου στεγνώσουν με φιλιά όλα τα δάκρυα σου.
Βασίλισσα στο θρόνο σου πάλι θα σε καθίσουν
ολόγλυκα χαμόγελα στα χείλη θεν' ανθίσουν.

Ευγενούλα Σωτηριάδου

14/7/97